

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2219/2023
04.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Младеновић, адвокат из ..., против туженог Школа за текстил и дизајн Лесковац, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2782/22 од 06.12.2022. године, у седници одржаној 04.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2782/22 од 06.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2782/22 од 06.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 142/19 од 13.01.2022 године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да му припада коефицијент 17,32 за послове и радне задатке наставника практичне наставе и организатора практичне наставе. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да тужена буде обавезана да му на име разлике у заради по основу разлике у коефицијенту са минулим радом од коефицијента 14,88 до коефицијента 17,32 за временски период од 01.07.2018. до 30.11.2020. године исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 74.205,39 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2782/22 од 06.12.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, те је одбијена као неоснована тужиоца. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 47.955,39 динара, док је захтев туженог за накнаду трошкова поступка преко наведеног износа до износа од 74.205,39 динара одбијен као неоснован.

Ставом трећим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу првом изреке и тужба тужиоца у том делу одбачена као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, не постоји потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса. О захтеву тужиоца за исплату разлике плате обрачунате по коефицијенту за обрачун и исплату плате за наставника практичне наставе за VI степен стручне спреме и коефицијенту за обрачун и исплату плате за наставника практичне наставе за VII степен стручне спреме и утврђивање висине наведеног коефицијента одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама ревизијског суда у којима је одлучено о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Ово код утврђења да је тужиоцу у периоду потраживања обрачунавана и исплаћивана плата према одговарајућем коефицијенту за радно место наставник практичне наставе са VI степеном стручне спреме, коју је поседовао у време када је уговором о утврђивању међусобних права, обавеза и одговорности премештен на предметно радно место, а да је VII степен стучне спреме стекао самоиницијативно након премештаја на наведено радно место. Накнадно стечено образовање је само основ за могућност измене уговора о раду у погледу признавања коефицијента за виши степен стручне спреме, али не и обавеза, нарочито када послове радног места, као у конкретном случају може да обавља и лице са VI и лице са VII степеном стручне спреме. Такође тужени као корисник буџетских средстава није имао могућност да повећа коефицијент тужиоца за обрачун и исплату плате без претходно добијене сагласности ресорног министарства, која је у конкретном случају изостала. Поред тога, тужилац уз ревизију није доставио одлуке из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој правној ствари. Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике плате (тужба ради новчаног потраживања), у овом спору поднета је 01.03.2019. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 255.539,28 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, у смислу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Такође, нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП у односу на део правноснажне другостепене одлуке којом је укинута првостепена одлука и у том делу одбачена тужба (решење). Наведеном одредбом члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је је другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака. Дакле, цитирана одредба садржи и део који захтева да другостепени суд усвоји жалбу, укине првостепену пресуду и одлучи о захтевима странака, што значи мериторно окончање спора. Решењем којим се одбацује тужба не одлучује се о тужбеном захтеву, а тиме и праву на чије остварење је захтев усмерен.

Наиме, када је другостепени суд по члану 403. став 2. тачка 3. ЗПП укинуо првостепену пресуду и одбацио тужбу, по врсти одлуке то је учињено решењем и у тим случајевима је елиминисана примена поменуте одредбе закона, јер се тада о ревизији одлучује применом члана 420. ЗПП. Према члану 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ревизија против решења из става један овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2).

На основу члана 413. ЗПП, у вези са чланом 420. став 6. ЗПП. Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**